ATEŞ!

ÇOCUKLARA HAFTALIK MECMUA

SAYI: 36
15 KURUŞ

Sarkomer/Çizgi Diyarı

ATEŞ

ÇOCUKLARA MAHSUS HAFTALIK MECMUA

Çarşamba günleri çıkar
Haftalık Çocuk Gazetesi
15 Kuruştur.

YIL:1 CİLT :2 SAYI:36

27 MAYIS 1953

Çıkaran
ÇOCUK YAYINLARI
MÜESSESESİ

Sahibi:
HÂMİD ŞENDUR

Adres: İSTANBUL Cağaloğlu
Türbedar Sokak No: 16
Telefon: 28893

Yazı İşlerini fiilen idare eden:
Yazı İşleri Müdürü:
NAZMİ ÜNVERDİ

Abone Şartları:
3 Aylık 200 kuruş.
6 Aylık 400 kuruş.
12 Aylık 800 kuruştur.

Basıldığı yer:
ÇOCUK YAYINLARI
MÜESSESESİ
MATBAASI

Tasarruf, istikbale giden en emin yoldur.

Bankamızda en az 150 liralık bir tasarruf hesabı açarak ev ve para ikramiyelerimizin çekilişine iştirak edebilirsiniz.

TÜRK TİCARET BANKASI

PROFESYONEL HIRSIZ

GÜZEL BİR HİKÂYE
ÇEVİREN: OKTAY HANHAN

"Detektif Colligan dün gazetecilere verdiği bir demeçte şöyle demiştir:

—"Profesyonel olmuş bir hırsızı yakalamak çok kolaydır. Sebebine gelince onun çalışma tarzı, yani soygunu nasıl yaptığı artık belidir. Her hırsızın bir çalışma tarzı olduğu gibi, gene hepsi aynı tarzda hırsızlık yapmaktadırlar. Size şunu diyebilirim ki tecrübeli bir polis, 100 vakadan 59 unda, hırsızlığı kimin yaptığını ilk bakışta anlıyabilir.

İş bu safhaya dökülünce, hırsızın saklanması muhtemel olan yerler araştırılır. Artık, suçlu eninde sonunda yakayı ele verecektir.

Yalnız, amatör hırsızların ele geçmesi o kadar kolay olmaz. Zira polis bunların nasıl çalıştığını bilmemektedir. Bu hususu öğrenünceye kadar da faili bulunmıyan beş, altı hırsızlık olur."

Maggsy, okumakta olduğu gazeteyi bir kenara fırlattı.

— "Demek polisler bir hırsızı soygunun yapılış şeklinden ele geçirirlermiş, öyle mi? Vay, vay, vay! Güleyim bari."

Ayakkabılarını çıkartarak, bir sandalyeye çöktü. Ayaklarını da yarı açık duran konsolun gözüne dayamıştı. Bir Havana pürosu yakarak, havaya mavi duman halkaları salmaya başladı. Aklına çok güzel bir fikir gelmişti.

Bundan bir hafta kadar sonra idi. Polis komiseri, detektiflerden Colligan'a çıkışıyordu.

— "Şuraya bak, Colligan! Olur iş mi bu? Bir hafta içinde tam üç tane soygunculuk olmuş. Hiç birisinin failini meydana çıkartamadınız. Bu ne biçim iş? Gazetelere bak sana, hakkımızda yazmadıkları kalmadı!"

— "Elimizden geleni yapıyoruz komiser bey. Adamlarım yeni iz peşindeler."

— "Bırak onu şimdi. Bunlar ayni hırsızın işi mi, değil mi, onu söyle."

— "Yok, öyle görünmüyor. Bakın, neden? İlk soyulan yer, bir antrepo idi. Burada bekçiyi ardiden bastırarak elini kolunu bağlamışlar. Soyulan ikinci yer bir bakkal dükkânı idi. Gördüğünüz gibi nereden nereye! İlkönce bir antrepo soyuluyor, sonra bakkal dükkânı. Burada ise, arka odalardan birinde uyumakta olan dükkân sahibini kloroformla bayıltmışlar. Nihayet en son olarak bir bar soyulmuş. Hırsız bar menisini silâhla tehdit ederek, yere yatmasını söylemiş.

Gelelim çalınan paraya. Antrepo nun kasasını bu gibi işlerde usta olan birisi açmışa benziyor. Halbuki, bakkal dükkânında, paranın bulunduğu çekmeceyi kırarak açmıştır. Barın kasası alelâde bir şekilde soyulmuş. Üç soygunda da birbirine benziyen bir tarafı yok. Bunlardan başka hiç bir ip ucu bulamadık."

Komiser hiddetten köpürüyordu.

— "Ne olursa olsun. Bu işi yapan hırsızları bulmalıyız. Yoksa kırk yıllık mesleğimden olacağım!"

— "Peki komiser bey, siz bu iş için merak etmeyin."

Biz Maggsy'e gelelim. Bizimki, eve gelince ayakkabılarını çıkartarak, yapılışından pahalı olduğu anlaşılan terliklerini ayağına geçirdi. Kutusundan çıkardığı Havana pürosunu üzerinde kendi baş harfleri bulunan altın çakmağiyle yakmıştı. Yumuşak koltuğuna gömülerek, odanın tavanına doğru halka halinde yükselen dumanları seyretmeğe başladı. Vaziyetine bakarsak, Maggyy'nin epey zenginleştiğini kabul etmeliyiz.

Akşam gazetesini eline alınca, katılarak gülmeye başladı. Gazete hırsızların şehirdeki faaliyetlerini arttırdığını yazıyordu. Polis, şimdiye kadar yapılan soygunların faillerini bulamamıştı. Bu hırsız şebekelerini ele geçirmek için gereken bütün tedbirlerin alındığı, devriye gezen polis arabalarının arttırıldığı söyleniyordu.

— "Doğrusu şu Colligan'a bir kutu püro hediye etmeliyim. O olmasaydı, gazeteye demeç vermeseydi, ben bu işleri yapamazdım. Ya öyle işte..."

Maggsy, gazetede her hırsızın belli bir tarzda çalıştığını okuyunca, aklına şeytanî bir fikir gelmişti. Yaptığı hırsızlıkların hiç birisi diğerine benzemiyecekti. Bu suretle yakalanmasına imkân kalmıyacaktı...

Yağan yağmur, sokaklarda hüküm süren karanlığı daha da arttırmışa benziyordu. Maggsy, yeni aldığı pardesüsü üzerinde olduğu halde, ağaçlıklı bir yolda yürüyordu. Böyle bir hava, onun mesleğinden olanlar için bir nimetti. Sokaklarda kimse kalmamıştı. Etrafta görünen tek ışık ağzında yanan pürodan geliyordu.

Soyacağı villânın önüne gelince, kendinden emin olan adımlarla, bahçyi geçerek merdivenleri tırmandı. Bir hırsıza atfedebileceğimiz sinsi, etrafından korkar bir hali yoktu. Yağmurluğunu, şapkasını lâstiklerini çıkardıktan sonra, maymuncukla kapıyı açarak içeri girdi.

Onun böyle hareket etmesinin sebebi, çoktandır bu evi gözetlemesiydi. Ev sahibinin bir seyyahate çıktığını biliyordu. Onun, mühim ve zengin şahsiyetlerden biri olduğunu öğrenmişti. Üstelik, kasanın yerini de biliyordu; bu şöminenin üzerinde duran bir tablonun arkasındaydı. Bilmediği bir şey kalıyordu ki, o da şuydu: ön kapıyı açmasiyle hareket geçen alârm tertibatı merkezdekileri haberdar etmişti. Bunun farkında olmayan Maggsy, hiç acele etmeden, bir yandan, ağzında tutuğu püronun ucunu çiğniyor, diğer

(Devamı 5 inci sayfada)

BÜYÜK MÂCERA ROMANI

KARTALLAR YUVASI

ÇEVİREN: ÖZ-AY

istiyordu. Tam konuşmaya başlıyacakları sırada arka taraftan acı bir feryat duydular. Birden başlarını çevirdiler.

Bir el suyun yüzünde çırpınıp duruyordu. Çocuk seri bir hareketle yerinden fırladı ve kazazedenin üzerine atıldı.

Hayret! Delikanlı bu göz açıp kapayıncaya kadar zamanda kol saatini ve cüzdanını da çıkarıp Grey'in yanına bırakmıştı.

Grey, başını iki yana sallarken işte çeviklik ve soğukkanlılığın en güzel örneği diyor bir yandan da çocuğun ismini, Lechek Cherbin'i defterine ilâve ediyordu.

Öğle yemeğinden sonra gezintiye çıkan Grey Krowadza'dan şehrin en eski ve kirli sokağından geçiyordu. İzmarit toplayan pejmürde insanların ve lâğım sularında oynayan çocukların doldurduğu bu pis yerde, okulu için talebe bulacağını pek ummuyordu.

SOKAKTAKİ KAVGA:

Biraz ileride, kirli elbiseli, işçi kıyafetli biri kurabiye satan ihtiyar bir yahudinin önüne gerilmiş zavallıyı bırakmıyor. İhtiyar birkaç adım geriliyor fakat karşısındaki yobaz da ayni şeyi tekrarlıyor. Korkudan büyümüş gözler etraftan yardım diliyor ama hiç te yardıma giden yok. Çamurlu ayakkabılarını duvara dayayan adam ihtiyarın canını alacakmış gibi bakıyor; yahudi öbür taraftan geçmek istiyor, bu da imkânsız. Yalvarmaları da fayda vermiyor.

İşte nihayet bir sürü işsiz serseri takımı köşeyi dönüverdi. Yavaş yavaş ihtiyarın arkasına sokuldular; pastalarının çalınacağını anlıyan yahudi telâşlanıyor ve bağırmaya yeltaniyor.

— Kapat çeneni! diyor büyük serseri.

Adam sözünü henüz bitirmişti ki yanlarındaki evin alt kat penceresi gürültüyle açıldı. Arkadan birisinin simsek gibi yere atladığı görüldü. Bütün grup bir şaşkınlığa uğramıştı. Pasta almak için uzanan eller havada kaldı. Kambur yahudi bu anı fırsat bilerek aralarından sıyrılıverdi.

Kaldırımın üzerinde saçları yüzüne düşen kısa boylu fakat dinç yapılı bir çocuk duruyordu. Çocuk, yayından fırlayan bir ok gibi haylazların üzerine atıldı. Çarpışmanın tesiriyle iki kişi yere yuvarlanmış, diğerleri de sersemlemişti. Ayağıyla, doğrulmaya çalışan çocuğun sırtına basan delikanlı yumruklariyla da etrafa dehşet saçıyordu âdeta. Nihayet çevik bir hareketle kalabalığın ortasından sıyrılmasını bildi; kostu ve parmaklığın öbür tarafına atlayıverdi.

Sokak çocukları, aralık duran kapıya doğru hücum ederlerken Grey de küçük çocuğa yardımı dokunabileceğini düşünerek onları takibediyordu.

— Ne yaman çocukmuş, diye söyleniyordu. Tıpkı bir avcı uçağı gibi hücum etti.

Fakat çocuğun hiç te yardımcıya ihtiyacı yoktu. Grey delikanlıyı avlunun öbür tarafında bir kömür yığınının üzerine çıkmış gülüyor görünce şaşırıp kalmıştı.

İri yapılı çocuk kocaman adımlarını birkaç açışta küçük çocuğa yetişmiş ve yakasından yapışmıştı. Yumruğunu sıkmasiyle karşısındaki nin yüzüne savurması bir oldu; fakat yumruk boşa gittiği gibi karşı taraftan sert bir yumruk geldi ve kocaman adam boylu boyunca yere yıkılıverdi. Büyük bir inilti duyuldu. Bu an, küçük çocuk için bulunmaz bir fırsattı. Şimşek gibi yerinden fırladı. ve etrafını çeviren çocukların arasından ayni hızla çıktı, kurtuldu.

Öfkelenen gurup onu kapıya kadar kovalıyor ve kavganın ikinci kısmı da burada başlıyor. Çocuk gayet mahirane döğüşüyordu. Kolları etrafa dehşet saçarken ayakları da kendine yaklaşanları yere yıkmaktan geri kalmıyor. İşte birisi düşüyor, buna ayakları takılan iki kişi de onun üzerine.. Nihayet kendini toparlıyan küçük çocuk yerinden doğrulyor ve kavgaya katılmaktan geri kalmıyor. İyice mecalsiz kalan ufak çocuk artık kendini koruyamıyor ve üzerinden kanlar sızan bir el yakasına doğru uzanıyor, sert bir inişle çocuğu yere yuvarlıyor.

Grey'in içi içine sığmıyordu. Çocuğa yardım etmek istiyor fakat arası bir hayli uzak. Yolun ortasında toplanmış olan çocuklar zaferlerinden emin kavganın sonunu bekliyorlar.

Fakat hiç te tahmin ettikleri gibi olmadı. Birden, yerinden fırlayan çocuk rakibinin üzerine atılıp yere yıkıyor ve demir gibi yumruklariyle yüzünü dövmeye başlıyor. Bu sahne karşısında kalan çocuklar küçük kurtarıcının tarafını tutuyorlar ve onu teşvik için bağırıyorlardı:

— Yüzünü pancara çevir keratanın.

— Hesabını iyice gör!

— Kır burnunu!..

— Pekmezi akıt kafasından!..

— Dersini iyice ver de bir daha kimseye kafa tutmasın..

Fakat ihtiyar yahudinin kurtarıcısı bunu kâfi görmüş olacak ki, yerinden doğruldu; elbiselerini silkeledi ve saçlarını düzeltirken kendisini seyreden çocuklara dönerek:

— Başkalarının işine ne karışıyorsunuz! diye çıkıştı. Başka işiniz yok mudur sizin?

Çocuklar birer birer kenara çekildiler ve başları önlerine eğildi.

YENİ BİR TALEBE DAHA

Gery, yanından geçip bahçe kapısına doğru ilerleyen küçük çocuğu bir avcı uçağı üzerinde tahayyül ediyor.

— Vay bunun karşısına çıkacak düşmanın haline, diye mırıldanıyordu.

Çocuk bahçeye henüz girmişti ki havada bir askeri uçak beliriverdi. Grey başını kaldırdı, P. Z. L. tipin-

deki uçak ters bir pike yapıyordu. Güneş ışınları cilâlı kanatlara çarparak göze kadar geliyor. Nihayet uçak pike uçuşundan çıkmıştı. Hayranlıkla bu uçuşu seyreden çocuk derin bir iç çekti. Bu sırada Grey'in de ayni hayranlıkla gökyüzünü seyrettiğini görünce:

— Ne güzel uçuyor, değil mi? dedi.

Grey'in evet der gibi başını sallaması üzerine devam etti.

— Bu hareketler pek de kolay olmasa gerek. Siz hiç uçtunuz mu?

— Evet..

— Ben de bir kere bindim uçağa. Ne kader heyecanlı oluyor.

— Heyecanlı fakat hiç zor değil.

— Size göre öyle demek. Yoksa siz pilot musunuz?

Grey bunun üzerine kendisini tanıttı ve uzun uzadıya bahsetti. O konuştukça çocukcağızın yanakları kızarıyordu.

— Aman ne olur, okulunuza beni de alın, dedi. Küçük olmakla beraber çok kuvvetliyim. Pek te küçük sayılmam ya; onbeşimi bitireli epey oluyor. Hem döğüşmesini, makineli tüfek kullanmasını, ata binmesini, boksu ve yüzmeyi de çok iyi bilirim.

— En çok döğüş ve boksu biliyor sunuz herhalde.

— Doğru. Biraz evvel mahalle çocuklarıyla yaptığım kavgayı gördünüz. Beni de onlar gibi zannettiğiniz için almak istemiyorsunuz.

— Yoo.. Tam aksine. Seni okula alacağım. Dört gün sonra gelirsin. Yol paran var mı?

— O zamana kadar bulurum.

— Annen, baban müsaade edecekler mi acaba?

— Muhakkak ederler. Pilot Demek'i tanırsınız belki. İşte o benim amcamın oğludur. Babam bana onu daima misal olarak gösterir.. Demek gibi bir havacı olmanı çok arzu ederim yavrum" der.

Ayni gün Rakovice hava alanında Grey iki talebe daha bulmuştu. Hergünkü gibi o gün de iki arkadaş ders kitaplarını alarak buraya gelmişlerdi. Fakat her nedense bugün çalışmayı pek arzuları yok gibiydi.

Aralarında geçen konuşmaya bakılırsa birkaç gün önce geçirdikleri zayıf bir imtihan onlarda çalışma arzusu bırakmamıştı. 'Geç kaldık" diyorlardı. "Bütün sene tayyareleri seyretmeye geleceğimize oturup çalışsaydık.

Daha fazla dayanamayıp lâfa karışan Grey:

— Zaman hiç bir vakit geçmiş değildir, dedi. Ve ümitlerini kırmadan çalışacaklarına dair söz aldıktan sonra talebeler listesine 10 numaralı Jean Ahrens ve 11 numaralı Sigismond Kazlowskiyi'de ilâve etti.

PARASIZ YOLCULUK

Geceyi Cracovie'de geçirdikten sonra sabahın erken saatlerinde Posnan'a doğru yola çıktı.

Küçük Fiat arabanın motörü ahenkli ahenkli çalışıyor, Greyin geçtiği yerlerde ağaçlar selâm veriyor buğday tarlaları geniş dalgalar halinde inip çıkıyor.

Uzakta Grey'in gözüne kırmızı bir hat çarpmıştı. Yanına yaklaşınca bunun marşandiz katarı olduğunu anlamakta gecikmedi. Fakat bu arada gözüne alışık olmadığı bazı şeyler de çarpmıştı. Eski, spor elbiseli bir çocuk arka vagonlardan birindeki odun yığınının gerisine saklanmaya çalışıyor. Yandaki vagondan çıkan kondüktör de onu arıyor. Adamcağız fena halde kızmış, bağırıyor, çağırıyor ve biletsiz yolcuyu herhalde ele geçirmeye çalışıyor.

Çocuk tam yakalanacağı sırada tamponun üstüne basarak yandaki vagona atlayıverdi. Geriye dönerek:

— Boşuna uğraşmayın bay kondöktör beni yakalıyamazsınız, diyor hem de en arkadaki vagona doğru koşuyordu. Kondüktör de bunbir güçlükle onu takibediyor. Böylece birkaç vagon geçtiler. Fakat aşılması güç bir engel biletsiz yolcunun karşısına dikilmekte gecikmedi. Üstü kapalı, yüksek bir vagondu bu. Kaygan duvarları tırmanmaya müsaade etmiyordu. Nihayet çocuğun gözüne yan tarafta bir çengele asılı duran merdiven ilişiverdi.

Çocuğun tereddütlü halini görerek yakalama ihtimali kuvvetlenen kondüktör daha hızlı koşuyordu. Fakat çocuk hiç vakit geçirmeden, yüzü koyun yere yattı; sağ eliyle tampona dayanırken diğeriyle de merdivene uzandı.

— Eyvah! diyordu Grey. Merdiven çengellerinden bir kurtulursa ağırlığiyle beraber çocuğu da aşağıya sürükleyecek.

(Arkası var)

Profesyonel Hırsız

(Baştarafı 3 üncü sayfada)

taraftan kasanın şifresini çözmeye çalışıyordu.

İşte o sırada delik kulakları, uzaklardan gelen bir düdük sesini duydular. Bu devriye gezen polis arabasının düdüğüydü. Hırsız hemen canlanıverdi. Kasayı olduğu halde bırakarak, tabloyu yerine koydu. Dışarı fırladı. Alelâcele, pardesüsünü giyerek, ayağına lâstiklerini geçirdi. Şapkasını da başına attığında, polis otomobili kapıya yanaşmıştı. İki polis, ellerinde tabancaları, koşarak merdivenleri tırmandılar. Maggsy, orada, büyük bir sükûnetle pürosunu içiyordu.

— "Ne o, bay polis, bu taraflarda bir şey mi oldu?"

— "Dur bakayım, anlıyamadım. Senin burada ne işin var?,,

— "Hiç canım. Bir az gezeyim diye dışarı çıkmıştım. Yağmur bastırdı. Bu kapının altına sığınayım dedim. Ne o, yoksa bir şey mi oldu?

— "Joe, sen şu herifi gözetle. Ben içeri bir bakayım. Bir şey çalınmış mı?" Polis az sonra dışarı çıkmıştı.

— "Allah, Allah, her şey yerli yerinde. Hiç bir şey kurcalanmamış.,, Tuhafıma giden, alârm tertibatı niçin çaldı acaba?"

Maggsy derhal atıldı.

—"Alârm mı çaldı, dediniz? Ha, şimdi aklıma geldi. Belki, cevap veren biri olur diye kapının zilini çalmıştım. Sonra tokmağı kurcaladım. Sakın ondan olmasın?"

Polis de bu ihtimali düşünüyordu. Arkadaşiyle birlikte Maggsy'i tepeden tırnağa süzdüler. Adamda hiç de hırsız hali yoktu. Heyecanlı değildi, bir kere. İkincisi iyi giyinmişti.

— "Pekî bayım, gidebilirsiniz. Yalnız, size tavsiyem. Bir daha kapı tokmaklarını kurcalamayın. Başınıza belâ alırsınız sonra."

Maggsy, içinden derin bir nefes aldı. Kalbi tekrar normalatışına avdet etmişti. Kendisini bırakcaklardı. Ansızın birisi:

— "Bir dakika durun," diye bağırdı. Bu detektif Colligan'dı. Koşarak evin kapısına geldi. Polisler ona vaziyeti anlattılar.

— "Ne olur olmaz, siz bu adamı tutun. İçeriye bir baksam fena olmaz."

Bir dakika kadar sonra tekrar dışarı çıkmıştı. Parmağıyla Maggsy'i işaret ederek:

— "Bu adamı götürün," dedi. "Ev soymağa teşebbüs suçundan hapse atarsınız."

Polisler kendisini yakalarken, Maggsy yırtınıyordu.

— "İyi ama, ben eve bile girmedim ki..."

— 'Ne münasebet. Girmiştin." Colligan onun içtiği püroyu gösterdi. "Evin içine püronun dumanı iyice sinmişti. Hem dahası var, soyulan diğer üç yerde de ayni püro kokusuna rastlamıştım. Görüyorsun ya, siz hırsızlar hep ayni tarzda iş görürsünüz."

OKTAY HANKAN

Gönüllü KAHRAMAN

BU BÜYÜK SAVAŞ NİHAYET LEJİYONUN ZAFERİYLE NETİCELENİYOR..

AFERİM, ARSLANLAR GİBİ DÖVÜŞTÜNÜZ!

SAVAŞ BİTMİŞ FAKAT DAHA BETER BİR HABERLE KARŞILAŞMIŞTIK....

EVET, BİN BAŞI BEAUJOLAİS!

HARBİ KAZANDIK ÇAVUŞ. FAKAT İSTİRAHAT YOK. ARABLAR YENİDEN HUCUMA GEÇECEKLER.

ZİNDERNÖF KALESİ LEJİYONUN EN BERBAT KALESİ. KUZEY AFRİKANIN EN BERBAT KALESİ İDİ...

ADAMLARINIZLA HEMEN ZİNDERNÖF'E GİDECEKSİNİZ!

AYRILIK!.

YALNIZ BORAZAN BENİMLE KALACAK. O BANA SİDİ-BEL-ABBES YOLUNDA LAZIM!

NE OLUR DİK YANIMIZDA KALSAİDİ. BİZİMLE GELSEİDİ... BELKİDE BİZİ BEKLEYEN AKİBET DEĞİŞİRDİ..

HOŞCA KALIN ÇOCUKLAR!

DAHA İLK GÜN UĞURSUZLUK BAŞGÖSTERDİ. YÜZBAŞI LADİ, TEĞMENİ İLE TEĞMENİ SİTMA ÖLDÜRDÜ...

BAŞKA BİR TEĞMEN ÇÖL HASTALIĞINDAN İNTİHAR ETTİ.

KALEYE GELDİKTEN TAM ON BEŞ GÜN SONRA ONBAŞI BOLDİNİ BİZE BİR TEKLİFTE BULUNDU...

BANA BAKIN! SİZ BİZİMLE BERABERMİSİNİZ?

BU NE DEMEK OLUYOR?

ASKERLER BU KORKUNÇ KALEDEN ÇIKMAK İSTİYORLAR. BENİ REİS SEÇTİLER. EĞER ÇAVUŞUN TARAFINI TUTUYORSANIZ VAY HALİNİZE

-ARKASI VAR.

UÇAN DAİRELERİN ESRARI

AH WİNTER! GÖRDÜĞÜMÜZ ŞEYLER HAKKINDA MALÜMAT VERMEK İSTEMİYORSUNUZ. FAKAT EMİN OLUN Kİ BUNLARI ÖĞRENMEYE MUAFFAK OLACAĞIZ HERHALDE

BİLLY Yİ GÖRÜNCE JESS'İN BİR PLAN TAŞARLADI

ARTIK OTURAMIYORUM. AYAKLARIMI BARİ ÇÖZÜNDE BİRAZ DOLAŞAYIM.

ADAM TESS'İN ARZUSUNU KABUL ETMİŞTİ MANASIZ BİR HAREKETTE BULUNMAMANIZI TAVSİYE EDERİM YOKSA SONU SİZİN İÇİN KÖTÜ OLUR

EMİN OLABİLİRSİNİZ

MAKSADINI BELLİ ETMEDEN JESS, BİLY Yİ GÖRDÜĞÜ PENCEREYE DOĞRU İLERLEDİ.

BİRAZ HAVA ALSAK HİÇTE FENA OLMIYACAK.

PENCERE AÇILDIKTAN SONRA JESS DIŞARIYA DOĞRU ARKASINI DÖNÜYOR VE MUHAFIZININ DİKKATİNİDE BAŞKA YERE ÇEKMEK İÇİN UZUN BİR KONUŞMA AÇIYOR

KİMİN HESABINA ÇALIŞTIĞINIZI ÖYLE MERAK EDİYORUM Kİ...

DUVARA DAYANMIŞ, DURAN BİLLY KENDİSİNE İŞARET EDEN BAĞLI ELLERİ GÖRMÜŞTÜ.

YAVAŞÇA CEBİNDEN ÇAKISINI ÇIKARTTI VE JESS'İN ELLERİNİ BAĞLAYAN İPLERİ KESMEYE KOYULDU.

AMERİKALILARI BU SAHADA BİR HAYLİ GERİDE BIRAKACAĞIZ. BUNUN İÇİNDE SİZİN UÇAĞINIZ ÇOK İŞİMİZE YARIYACAK

YA.. ÖYLEMİ

ELLERİ SERBEST KALINCA ÇEVİK BİR HAREKETLE ADAMIN ÜZERİNE ATILIP YERE DEVİRMESİ BİR OLMUŞTU

BİR KAÇ SANİYE İÇİNDE MUHAFIZ HALSİZ KALIVERDİ

BARAVO EFENDİM!

ÇOK TEŞEKKÜR EDERİM KARDEŞİM. SEN OLMASAYDIN HİÇ BİR ŞEY YAPAMAZDIM. NEYSE ŞİMDİ KONUŞMAYI BIRAKIP İŞİMİZE BAKALIM. DERHAL HAVA ALANINA GİTMELİYİM..

İŞLER ÇOK GÜÇLEŞİYORDU, ZİRA JESS'İN YERİNE UÇAĞA GİRMEK İSTEYEN ADAM MEYDANA ÇOKTAN GELMİŞTİ.

ARKASI VAR

ARSEN LÜPEN İSTANBULDA

CİNGÖZ RECAİ İLE Beraber ve Karşı Karşıya

YAZAN: Server Bedi

Fakat Yanînin verdiği malûmat Cingözün bildirdiği teferruata uygundu: Bu evde Katina isminde bir kızın oturduğunu, bir sürü ne idüğü belirsiz erkeklerle düşüp kalktığını bekçi de söylüyor. Fakat bir bataklıktan farkı olmayan bu evde oturanların hüviyetlerine ait hiç bir iz bulmak mümkün olmamıştı.

Mehmet Rıza Bahçe kapısını yavaşça açarak sokağa çıktı. Ağır ağır ve düşünerek yürüyordu. Köşe başında bekçiyi gördü:

— Ayol, dedi, bu Katina evinden taşınmış. Senin haberin yok.

Bekçi:

— Ne bildin? diye sordu.

— Bildim işte... Nene lâzım? Ben sana Katina bu evden çıkmış diyorum.

Bekçi sıkıntılı bir sesle:

— Onun girdiği çıktığı belli olmaz, dedi.

— Taşınmış! Evden eşyasını götürmüş!

— Onun ne eşyası var ki Hep kırık dökük şeyler... Nereye taşıyacak?

— Canım bu kızın bir yatağı da yok mu?

— Bilmem... Elbette vardır...

— İyi ya, evin içinde bir yatak bile yok.

— Ne vakit taşınmış? Ben görmedim, belki de yatağını birinin sırtına verdi, götürdü. Alacaklılardan kaçmış..

Ötendenberi bekçi teşkilâtının faydasızlığına kani olan Mehmet Rıza omuzlarını silkerek yürüdü.

Evine gidip yattı.

Sabaha kadar çok rahatsız bir uyku uyumuştu.

Ertesi gün erkenden onu telefonla polis müdiriyetinden aramışlardı.

İkinci şube müdürü telefonda dedi ki:

— Rıza Bey!.. Buraya kadar zahmet etmeniz lâzım.

— Niçin?

Demi nbize Madam Ridvay telefon etti. Sizinle görüşmek istiyormuş. Yalıya gelmenizi rica etti, "yahut ben müdiriyete geleyim" dedi. Ben de buraya çağırdım. Bir saate kadar gelecek. Siz de teşrif ediniz!

Mehmet Rıza telefonu kapadıktan sonra düşünce içinde yataktan kalktı ve bir saat sonra evden çıktı.

Müdiriyete gittiği zaman Madam Ridvayı orada bulmuştu.

Baştan aşağı siyahlar giyen kadının yüzü kara bir tülle örtülü idi. Bu tülün rengiyle yüzünün kireç gibi beyazlığı arasında gözleri alan bir tezat vardı. O kadar ciddi, hareketsiz, taş gibi duruyordu ki Mehmet Rızanın odadan içeri girdiğini sanki görmemiş ve hiç kımıldamamıştı.

Polis hafiyesi, onun tam karşısında ve şube müdürünün yanındaki geniş oklтuğa oturarak yüzüne baktı, evvelâ kadının söze başlamasını bekledi.

Madam Ridvay sık sık nefes alıyordu. Gözlerini önüne eğerek, zayıf ve titrek bir sesle dedi ki:

— Artık ben İstanbulda oturamıyacağım. Kocam çok hasta. Son vak'alardan sonra vücudu çok sarsıldı. Otuz altı saat bir kulübede bağlı ve aç kalması yüreğine dokundu. Doktorlar hergün enjeksion yapıyorlar ve tedavi için Viyanaya gitmesi şart olduğunu söylüyorlar. Fakat.. Hasta kız kardeşimi de kaçırdılar... Onu da beraber Viyanaya götürmek ve bir akıl hastahanesine bırakmak istiyorum. Fakat nasıl diyorlar o adama?. Cingöz müdür, nedir... Kızkardeşimi bana iade etsin.. Para vermek lâzımsa veririm... Bu hususta bana yardım etmenizi rica etmeğe geldim. Çok bedbahtım Felâketlerin birbirini nasıl takip ettiğini görüyorsunuz.

Kadın çantasından mendilini çıkardı ve gözlerine götürdü.

Madam Ridvay orada bir çeyrek ten fazla oturmamıştı. O gittikten sonra odaya girip çıkanlar çoğalmıya başlamıştı. Mehmet Rıza öğleye doğru ikinci şube müdürünü yalnız buldu ve dedi ki:

— Ridvayların seyahatine elimizden geldiği kadar mâni olmıya çalışmalıyız. Tahkikat neticesine kadar kendilerine pasaport verilmesin.

— Fakat onlar Paristen geleli bir ay olmadı. Pasaportları vardır.

— Tahkikat neticesine kadar burada kalmasını Mösyö Ridvaydan rica ederiz.

— Kabul ederlerse mesele yoktur.

— Kabul eder mi bakalım?.. Adamcağız hasta...

Bu sırada resmî telefon çalmıştı. Şube müdürü âleti eline alarak dinledi. Yüzünde iyi bir haber alanların genişliği ve aydınlığı vardı:

— Kendisi de burada.

Dedi ve telefonu Mehmet Rızaya uzattı:

— Eminönü merkezi sizi arıyor, dedi.

Mehmet Rıza âleti eline aldı ve sordu:

— Alo!.. Ben Rıza... Ne istiyorsunuz?

— Rıza Bey!.. Siz Sirkecide bir kahveye tenbihatta bulunmuşsunuz... Aradığınız bir adam varmış. Gelirse "polise haber verin" demişsiniz. Biraz evvel haber verdiler, herif orada imiş.

— Hemen kahveyi abluka altına alınız.

— Herifi yakalayalım mı?

— Merkeze götürünüz.

— Bende öyle yaptım. Herif şimdi burada. Oraya göndereyim mi?

— Çabuk.

Mehmet Rıza telefonu kapadı ve ellerini uğuşturdu. Ne kadar ehemmiyetsiz olursa olsun, şu son günlerde bir muvaffakıyete o kadar ihtiyacı vardı ki gözleri parlıyordu. Yakalanan adam hemen içeri girecekmiş gibi Mehmet Rıza oda kapısına doğru bir iki adım attı, sonra müdüre döndü:

— İşte, elimize ilk defa olarak çetenin adamlarından biri geçiyor, dedi. Kivellinin öldürülmesinde büyük rolü olanlardan biri: Cincideki evi tutan adam! Hristonun ortağı! Yahut bu işte Hristonun hiç parmağı yoktur, bu bizim kendi hayalimizden ibarettir ve bu adam başka bir çetenin reisidir.

AYVALIKLI ABDULLAH

İkinci şube müdürü de heyecanla ayağa kalkmıştı:

— Öyle ise biz kendisinden her şeyi öğreneceğiz! dedi.

— Evet, duvara gömülen kıza ait pek çok şeylerin meydana çıkacağını ben de ümit ederim. Böylece o cinayetin Ridvaylarla, Arsen Lüpenle, eroin kaçakçılığı ile münasebeti de belki anlaşılır.

On beş dakika geçmemişti ki odadan içeriye iki polis, orta yaşlı ve kıyafeti düzgün bir adam getirdiler. Boynunda, yakalığının hizasındaki bembeyaz çizgiden kavruk renkli yüzünün güneşte fazla yandığı hemen görülen bu kıranta bıyıklı, yanakları kiremit renginde kızarmış, yuvarlak başlı, orta boylu kolları ve bacakları garip bir suretle kısa adamın yüzünde hiç bir telâş, korku, asabiyet yoktu. Odanın ortasında durdu ve polisler dışarı çıkıp ta Mehmet Rıza tarafından kendisine ilk sual soruluncaya kadar yerinden hiç kımıldamadı. Gözleri büyük bir tasasızlıkla duvardaki levhaalrda, takvim ve harita üstünde geziniyordu.

Mehmet Rızanın ilk suali şu oldu:

— İsminiz nedir?

— Tahsin.

— Afyonkarahisarlısınız, değil mi?

Adam birdenbire iki kolunu da Mehmet Rızaya doğru uzatarak âdeta kendini müdafaa için birisini itiyormuş gibi çırpındı ve sesini yükseltti. Çatlak bir konuşuşla:.

—Hayır, beyim, dedi, Afyonkarahisarlı filân değilim. Bir yanlışlık olacak. Kahvede oturuyordum, polisler geldiler ve beni merkeze götürdüler. Oradan da buraya geldim. Şaşıyorum. Benim polisle hiç bir işim yoktur. Fakat bir yanlışlık olması muhakkak olduğu için hiç sesimi çıkarmadım, geldim. Yanlışınız var, ben Afyonkarahisarlı değilim.

(Devamı var)

HİKÂYE

O Kadın

Madam Agnes, yatak odasındaki aynanın önünde oturuyordu. Biraz evvel, zarif fakat sade siyah elbisesini giymiş ve şimdi, altın sarısı saçlarını düzenlemekle meşguldü. Biraz sonra başını kaldırdı ve aynaya baktı. Gördüğü, herhalde çok hoşuna gitmiş olacak ki memnuniyetle gülümsedi.

Şayet, giydiği siyah elbise olmasaydı, bu güzel sarışın kadının matemde olduğuna kimse inanmazdı.

Madam Agnes'in kocası zengin borsacı Hasler, birkaç gün evvel ansızın ölmüştü. Gayet sıhhatli, sağlam bir adam olan kocası, gayet kısa bir zamanda bir iskelete dönmüştü. Bu hiç beklenmedik bir hâdiseydi. Çünkü Hasler, kendine daima iyi bakardı. Ölümü bütün doktorları bir muamma karşısında bırakmıştı.

Genç ve güzel bir kadın olan Madam Agnes'in, kendisinden çok daha yaşlı Hasler'le niçin evlendiğini kimse bilmiyordu. Fakat arada bazı dedikodular olurdu. Yalnız, aile dostları ve sık sık görüp çıkan borsacının genç yeğeni, bu çiftin gayet mesut bir hayat geçirdiklerinden bahsederdi. Yaşlı borsacı, ekseriya meşgul bulunduğu için, genç yeğeninin karısıyla alâkadar olmasına ve onun sıkılmasına meydan vermemesine memnun olurdu.

Madam Agnes, tuvaletini bitirdikten sonra iki kişilik hazırlanmış olan yemek odasına geçti. Etrafına bakındı ve masayı süsliyen, güzel çin vazosundaki çiçekleri düzeltti. Gayet mühim bir misafir bekliyordu.

Bu anda, kapının zili çaldı. Madam Agnes, memnuniyetle gülümsedi. Beklediği misafir gelmişti. Geniş koltuklardan birine oturdu ve bacak bacak üstüne attı.

Aradan henüz bir dakika geçmemişti ki odaya hizmetçi kız girdi ve hanımına bir kartvizit uzattı. Genç kadın isme baktı:

Fritz Rot

Polis Müfettişi

Dudaklarındaki tebessüm bir anda donuverdi. Asabî bir hareketle yerinden fırladı ve:

— Yine polisler, diye bağırdı. İnsanın çıldıracağı geliyor! Ne isterler anlamam ki... İçeri al bakalım!

Hizmetçi çıktı. Madam Agnes, hemen çanta aynasını çıkardı ve yüzünün vaziyetini tetkik etti. Sonra hafifçe tebessüm etti ve Polis Müfettişini karşıladı.

Kırk yaşlarında, uzun boylu, kır saçlı bir adam olan Müfettiş Rot, içeri girince evvelâ odaya bir göz gezdirdi. Sonra önünde duran kadının dikkatle gözlerine baktı ve kendi kendine: "Hakikaten güzel bir kadın" diye düşündü.

Müfettiş, gösterilen yere oturdu ve bir müddet sessizce elinin tırnaklarına baktı. Sonra ansızın sordu:

— Muhterem Madam, şimdi ne yapmayı düşünüyorsunuz?

Madam Agnes, biran tereddüt etti. Sonra sandalyasında hafifçe oynadı ve serinkanlılığına hâkim olmağa çalışarak cevap verdi:

— Biz... Yani zavallı kocamın yeğeni ve ben.... Bir müddet için memleket haricine çıkmak niyetindeyiz. Geçirdiğimiz acı günlerden sonda, bir Riviyera seyahati...

Müfettiş, biran daha sessiz durduktan sonra, her kelimenin üzerinde durarak:

— Siz, hiçbir yere gidemiyeceksiniz! dedi.

— Lûtfen, sebebini söyler misiniz? dedi.

Müfettiş Rot, gülümsedi:

— İzahı hem güç hem de kolay bir sebep! dedi. Herşeyi anlamanız için size bir hikâye anlatacağım. Bu suretle vaziyeti daha iyi kavramış olacaksınız.

Polis, cebinden bir sigara çıkardı, yaktı ve ileriye doğru eğildikten sonra anlatmağa başladı:

— Hayli zaman evvel bir kadın tanırdım. Genç, güzel, kısaca söylemek icabederse, sözünü ve arzusunu herkese kabul ettirebilecek bir kadın. Günün birinde hiç beklenmedik birşey oldu. Bu kadın, kendisinden çok daha yaşlı olan bir adamla evlendi. Sebebini kimse anlamamakla beraber her istediğini temin edebilecek paraya malik olan bu adamla evlenmesi pek de hayret edilecek bir şey değildi. Bu evlilik hayatı kadına pek çiğ ve zevksiz geliyordu. Bu kadının düşünmek ve tetkik etmek için bol bol vakti vardı. Bunun için kocasını daha yakından tetkik etmeğe başladı. Oldukça yaşlı, büyük kafalı, şiş yüzlü bir adam olan kocasının güzellikle hiçbir alâkası bulunmadığını gayet iyi biliyordu. Fakat günün birinde bu çirkinlik, onun gözünde son derece büyüdü.

Günün birinde bu kadının eline bir mecmua geçti. Bu mecmuanın yazıları arasında, ihtiyarlamağa başlıyan artistlerin kendilerini bir müddet daha genç göstermek için kullandıkları çareler de vardı. Bunun için Arsenik ismindeki bir zehir kullanılıyordu. O zaman, bu genç kadının zihninden geçenleri bir tarafa bırakalım. Mühim ve esas olan birşey varsa, bu kadının Arsenik temin etmiş olmasıdır. Bu zehiri, evvelâ azar, azar, sonra da fazlalaştırmak suretile kocasının yemeklerine katmıya başladı. Bunu, hiç olmazsa başlangıçta kocasını gençleştirmek için yaptığına hükmedelim. Bir müddet sonra kocası hakikaten gözle görünür derecede değişmeğe başladı. Gerçi gençleşmiş değildi. Fakat gözlerinin parlaklığı artmış, saçları ise, eski yumuşaklığını almıştı. Bir kelimeyle söylemek icabederse, herkes onun sıhhatine ve gösterişine hayran oluyordu! Bu vaziyet hayli zaman devam etti.

Fakat günün birinde, zehirin hususiyetlerini iyice tetkik etmiş olan bu kadın, kocasına verdiği Arsenik'i birdenbire kesiyor. Yemeklerine başka bir madde katıldığından haberi dahi olmıyan zavallı adam, kendinde birdenbire bir fenalık hissetmeğe başlıyor. Çabuk yoruluyor ve gün geçtikçe zayıflıyor. Çağrılan bütün doktorlar, sarfettikleri gayrete rağmen bu zayıflamanın ve bu halsizliğin sebebini anlıyamıyorlar.

Nihayet aradan çok zaman geçmeden zavallı adam, ne olduğunu anlamaya vakit bulamadan ölüverdi. Vücudü Arsenik'e alıştığı için, birdenbire zehirsiz kalma onu çökertivermişti.

Polis Müfetişi biran sustu ve sigarasını söndürdükten sonra hiç beklenilmedik bir sual sordu:

— Onu öldürmenize sebep neydi acaba?

Bu anî sual, şaşkın bir vaziyette etrafına bakınan Madam Agnes'in üzerinde müthiş bir tesir yaptı. Yerinden doğrulmağa çalıştı sonra ellerini açtı ve kekeledi:

— Ben... Ben sadece genç!

Kadın, cümlesini tamamlıyamadı. Bütün vücudü titremeğe başladı. Gözlerinden durmadan yaşlar akıyordu. Müthiş bir sinir buhranı geçirdiği muhakkaktı.

Polis Müfettişi bunlara ehemmiyet vermedi ve ayağa kalktı. Yüzü son derece ciddî bir hal almıştı. Sesine âmirane bir ton vererek:

— Madam, vazifem, sizi katil suçundan dolayı tevkif etmektir, dedi. Bütün inkâr ve mukavemetin lüzumsuz olduğunu siz de görüyorsunuz. Şimdi beni takip etmenizi rica edeceğim.

Genç ve güzel kadın doğruldu. Gözleri sabit bir noktaya takılmıştı.. Kendi kendine söyleniyormuş gibi:

— Pekâlâ... Gidelim... Gidelim, diye mırıldandı. Yalnız müsaade ederseniz odamdan paltomu alayım.

Aradan henüz bir saniye bile geçmemişti ki müthiş bir silâh sesi evi çınlattı. Polis Müfettişi kapıyı açtı ve olduğu yerde kaldı. Madam Agnes, boylu boyunca yere serilmiş yatıyordu.

MANDRAKE

BÜYÜK YILAN HORTLAK PROFESÖR RAKOF'UN EMRİ ÜZERİNE KAPIDAN DIŞARI ÇIKTI VE ABDULLAHA SALDIRDI. MANDRAKE HERŞEYDEN HABERSİZDİ...

ABDULLAHIN YUMRUĞU İLE YILANIN KAFASI DUVARA ÇARPTI..

FAKAT YILANIN KUYRUĞU ABDULLAHA ÇARPTI...

YILAN KIZMIŞTI. GERİYE ÇEKİLİP HIZINI ALDIKTAN SONRA, ABDULLAHIN KARNINA VURDU...

ABDULLAH MUVAZENESİNİ KAYBEDİP MERDİVENLERDEN AŞAĞI YUVARLANDI..

VUR TİNTO.... ÖLDÜR..

ABDULLAH BU BOĞUŞMADA ALT OLACAĞINI ANLADI İMDAT İSTEMEĞE BAŞLADI..

MANDRAKE İMDAT!..

MANDRAKE ZAMANINDA YETİŞTİ..

AMAN ALLAHIM BU DA NESİ?

RAKOF'UN YENİ BİR OYUNU!

MANDRAKE YILANIN KUYRUĞUNU ÇEKER, YILANDA HIRSLA DÖNER..

ARKASI VAR

BAYTEKİN

AH! BAYTEKİN, AYAĞIM BURKULMUŞ GALİBA!

2.

BAYTEKİN, DALEYİ OMUZUNA ALARAK YÜRÜR. O SIRADA MOTOR SESLERİ DUYULUR...

YÜKSEK BİR NOKTAYA ÇIKARLAR. BURADAN, TERK ETTİKLERİ ROKET'İN ETRAFINI ZIRHLI ARABALARIN ÇEVİRDİKLERİNİ GÖRDÜLER... "NEYSE, BİR MÜDDET EMNİYETTEYİZ„ DALE SORAR: "BURASI NERESİ ACABA?„

BU SIRADA ARKASINDA BİR SES DUYAN DALE, O TARAFA BAKINCA KORKUNÇ BİR MANZARA İLE KARŞILAŞIR...

BAYTEKİN!.. SURAYA BAK, SURAYA!!..

"BU BİR REPTO-ELEKTRO! EĞER BİZİ SOKARSA ÖBÜR DÜNYAYI BOYLARIZ!„ BAYTEKİN ATEŞ EDER...

BU KORKUNÇ CANAVARA YEM OLMAKTANSA YAKALANMAYI TERCİH EDERİM.

AŞAĞIDA VADİDE...

DURUN! SİLAH SESLERİ. ÇAVUŞ DERHAL YUKARIYA ÇIKIN. MÜTECAVİZLER ORADA OLMALILAR...

BAYTEKİN NİHAYET MUAFFAK OLMUŞTU. CANAVAR YERE SERİLDİ....

KIPIRDARSA ATEŞ EDİN!

-ARKASI VAR-